

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **JUDr. Z. P.**, zast. JUDr. Alenou Ježkovou, advokátkou se sídlem Hradec Králové, třída Karla IV. 502, proti žalovanému: **Notářská komora České republiky**, se sídlem Praha 2, Apolinářská 12, v řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu Notářské komory České republiky ze dne 20.11.2012 č.j. KK 3/2011-210

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí odvolacího kárného senátu Notářské komory České republiky ze dne 20.11.2012 č.j. KK 3/2011-210 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 18.077,10 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky JUDr. Aleny Ježkové.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu Notářské komory České republiky označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo odmítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí kárného senátu Notářské komory České republiky (dále jen „orgán prvního stupně“) ze dne 25.5.2012, č.j. KK 3/2011-179, jímž bylo žalobci uloženo kárné opatření v podobě pokuty ve výši 250.000,- Kč a současně mu byla uložena povinnost zaplatit na nákladech kárného řízení částku 10.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že předseda Okresního soudu v Hradci Králové podal dne 8.7.2011 proti žalobci kárnou žalobu, kterou odůvodnil

tím, že žalobce jako soudní komisař porušil při vyřizování dědických věcí Okresního soudu v Hradci Králové povinnost stanovenou v článku 38 Listiny základních práv a svobod a v ustanovení § 6 a § 100 odst. 1 občanského soudního řádu, tedy způsobil neodůvodněné průtahy v řízení. Kárný senát Notářské komory České republiky rozhodnutím ze dne 12.9.2011 č.j. KK 3/2011- 91 určil, že se žalobce uvedeného kárného provinění dopustil a uložil mu kárné opatření – odvolání notáře. Na základě odvolání žalobce odvolací kárný senát toto rozhodnutí zrušil, neboť dokazování provedené orgánem prvního stupně shledal nedostatečným z hlediska podkladů pro uložení kárného opatření ve formě odvolání notáře. Orgán prvního stupně následně rozhodnutím ze dne 25.5.2012, č.j. KK 3/2011-179 určil, že se žalobce dopustil kárného provinění, které je mu kladeno za vinu kárnou žalobou, a uložil žalobci kárné opatření ve formě pokuty ve výši 250.000,- Kč.

Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutí o uložení pokuty bylo žalobci doručeno do datové schránky dne 5.6.2012. Dne 19.6.2012 bylo do datové schránky žalovaného doručeno odvolání žalobce, které ale nebylo odůvodněno. Předsedkyně kárného senátu podle § 22 odst. 1 Kárného řádu Notářské komory České republiky (dále jen „kárný řád“) vyzvala žalobce k podání odůvodnění odvolání ve lhůtě 14 dnů od doručení výzvy. Výzva k podání odůvodnění odvolání byla žalobci doručena do datové schránky dne 16.7.2012. Žalobce odvolání odůvodnil podáním, které bylo do datové schránky žalovaného doručeno dne 31.7.2012.

Žalovaný následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že počítání lhůt není upraveno notářským řádem ani kárným řádem, pročez je nutno aplikovat ve smyslu § 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) příslušná ustanovení tohoto zákona. Z ustanovení § 40 odst. 1 správního řádu vyplývá, že posledním dnem lhůty pro podání odůvodnění odvolání bylo pondělí 30.7.2012. Jelikož bylo odůvodnění odvolání žalovanému doručeno až 31.7.2012, stalo se tak jeden den po uplynutí lhůty. Podle § 23 odst. 1 písm. c) kárného řádu odvolací kárný senát odvolání odmítne, pokud nebylo ve stanovené lhůtě odůvodněno (§ 22 odst. 1 kárného řádu). Tato situace v řízení nastala, a proto bylo žalobcovo odvolání odmítnuto.

V úvodu žaloby žalobce shrnul průběh řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Poté poukázal na § 22 odst. 1 kárného řádu, podle něhož není-li odvolání odůvodněno, předseda senátu vyzve odvolatele k odůvodnění odvolání a stanoví mu k tomu lhůtu. V tomto ustanovení však není uvedena forma výzvy k odůvodnění odvolání. Podle § 13 odst. 1 kárného řádu předseda kárného senátu rozhoduje ve všech věcech souvisejících s vedením kárného řízení kárným senátem, které nejsou zákonem nebo kárným řádem svěřeny kárnému senátu nebo jinému orgánu žalovaného. Proti těmto rozhodnutím není odvolání přípustné. Výzva k odůvodnění odvolání a stanovení lhůty k odůvodnění je dle žalobce nepochybně rozhodnutím předsedy kárného senátu ve věci související s vedením kárného řízení. Ani v § 13 odst. 1 není uvedena forma rozhodnutí předsedy kárného senátu.

Žalobce namítl, že podle § 37 odst. 3 správního řádu, na které nepřímě odkazuje ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Ačkoliv toto ustanovení nespecifikuje formu výzvy, ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu uvádí, že správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká. Z tohoto ustanovení dle mínění žalobce vyplývá, že pokud správní řád

ukládá účastníkovi řízení lhůtu, tedy i lhůtu k odůvodnění odvolání, rozhoduje usnesením, v případě kárného řádu rozhodnutím. Žalobci však byla ze strany předsedkyně kárného senátu doručena prostá výzva k podání odůvodnění odvolání ve lhůtě 14 dnů. Tato výzva nebyla označena jako usnesení ani jako rozhodnutí a neobsahovala ani poučení o následcích včasného nevyhovění této výzvě, resp. neobsahovala vůbec žádné poučení. Má-li mít nevyhovění výzvě správního orgánu natolik závažný procesní následek, jakým je odmítnutí odvolání, musí být účastník o takovém následku nedodržení lhůty bezpodmínečně poučen, a to i v případě, má-li právní vzdělání. Nedostatek takového poučení považuje žalobce za nepřijatelné porušení svých základních procesních práva a za postup odporující právu na spravedlivý proces. To platí tím spíše, že žalobce své odvolání řádně odůvodnil a zaslal jej žalovanému s prodlením jediného dne. Odmítnutí odvolání pro opožděnost v takovém případě považuje za nepřipustně formalistický postup.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě k námitce ohledně nesprávné formy výzvy k odůvodnění odvolání poznamenal, že správní řád neplatí pro kárné řízení bezvýjimečně. Ačkoliv § 39 odst. 1 správního řádu uvádí formu usnesení, tato forma neplyne z § 22 kárného řádu. Výzva předsedkyně kárného senátu k odůvodnění odvolání byla žalobci prokazatelně doručena a v této výzvě mu byla stanovena lhůta ve smyslu § 22 odst. 1 kárného řádu. Žalobcem namítaný nedostatek formy výzvy tak není namístě.

K námitce, že žalobce nebyl předsedkyní kárného senátu poučen o následcích zmeškání stanovené lhůty k doplnění odvolání, žalovaný uvedl, že postup v případě neodůvodnění odvolání je upraven v § 22 odst. 1 kárného řádu, které je nutno považovat za speciální a které nelze doplňovat o ustanovení správního řádu. Jediným ustanovením, které by na souzený případ mohlo dopadat, je § 4 odst. 2 správního řádu, podle kterého se přiměřené poučení o právech a povinnostech poskytne jen tehdy, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Důsledky neodůvodnění odvolání stanoví § 23 odst. 1 písm. c) kárného řádu. Vzhledem k tomu, že v případě žalobce se jedná o notáře, který by měl znát předpisy notářské komory, a též s ohledem na právní vzdělání žalobce nelze akceptovat tvrzení, že i přesto mělo být žalobci poučení dáno.

Postup, který v daném případě zvolil, nepovažuje žalovaný za formalistický; jedná se o postup odpovídající příslušným předpisům.

Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na dosud uplatněných žalobních námitkách. Jeho právní zástupkyně tyto námitky podrobně zopakovala a k věci samé dodala, že žalobce je sice notářem, tj. osobou práva znalou, avšak není osobou, která by pravidelně zastupovala jiné osoby v kárném řízení, či osobou, která by se otázkou kárných provinění a řízením před kárným senátem zabývala, či toto řízení pravidelně absolvovala. Žalobce je v kárném řízení v rovném postavení s jakoukoliv jinou osobou, která má sice určitou znalost konkrétního právního předpisu, avšak nikoliv tak podrobnou, aby nemusela být poučena o tom, jaké následky bude mít nevyhovění prosté výzvě. Žalovaný samozřejmě nemusel poučovat žalobce o právu hmotném, avšak v tomto případě se jednalo o uplatnění jeho procesního práva.

Dále zástupkyně žalobce odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2011 č.j. 2 As 99/2010 – 71, v němž soud uvedl, že konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací je povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatků podání v přiměřené lhůtě stanovené pro jejich odstranění. Poučovací povinnost je

obsažena také v § 23 odst. 2 kárného řádu, který stanoví, že jako opožděné nemůže být odmítnuto pozdě podané odvolání, řídil-li se odvolatel nesprávným poučením. Nesprávným poučením je dle mínění žalobce také poučení absentující. V daném případě bylo odůvodnění odvolání doručeno žalovanému pouze s jednodenním zpožděním, a poté následovaly čtyři měsíce, kdy měl žalovaný k dispozici odůvodněné odvolání. Přesto o něm meritorně nerozhodl a namísto toho po čtyřech měsících rozhodl, že odvolání žalobce odmítá z důvodu zmeškání lhůty k jeho odůvodnění. V tom žalobce shledává nepřipustný formalismus.

Žalovaný při jednání před soudem odkázal na své písemné vyjádření k žalobě. K věci uvedl, že pokud jde o formu výzvy k doplnění odvolání, z ustanovení § 22 kárného řádu nutnost užití formy usnesení pro takovou výzvu neplyne. Stejně tak dle žalovaného není vadou, že v této výzvě absentovalo poučení o následcích zmeškání stanovené lhůty.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Skutkové okolnosti týkající se průběhu kárného řízení, jež vyústilo v napadené rozhodnutí, jsou mezi účastníky nesporné. Mezi stranami není sporu ani o tom, že poté, co žalovaný obdržel blanketní odvolání žalobce proti rozhodnutí o uložení pokuty, zaslala předsedkyně kárného senátu žalobci výzvu, v němž jej ve smyslu § 22 odst. 1 kárného řádu vyzvala k podání odůvodnění odvolání ve lhůtě 14 dnů od doručení výzvy. Výzva datovaná dnem 16.7.2012 nemá formu rozhodnutí (usnesení), ale formu přípisu, a neobsahuje poučení o následcích zmeškání stanovené lhůty, ani žádné jiné poučení.

V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 13 odst. 1 kárného řádu předseda kárného senátu rozhoduje ve všech věcech souvisejících s vedením kárného řízení kárným senátem, které nejsou zákonem nebo tímto kárným řádem svěřeny kárnému senátu nebo jinému orgánu Komory. Proti těmto rozhodnutím není odvolání přípustné. O námitce toho, kdo nesouhlasí s opatřením nebo rozhodnutím předsedy senátu, které učinil, rozhodne kárný senát.

Podle § 22 odst. 1 kárného řádu není-li odvolání odůvodněno, předseda senátu vyzve odvolatele k odůvodnění odvolání a stanoví k tomu lhůtu. Stejnopis nebo kopii odůvodněného odvolání zašle ostatním účastníkům kárného řízení.

Podle § 23 odst. 1 písm. c) kárného řádu odvolací senát odvolání odmítne, jestliže odvolání nebylo ve stanovené lhůtě odůvodněno podle § 22 odst. 1.

Podle § 23 odst. 2 kárného řádu jako opožděné nemůže být odmítnuto odvolání, které odvolatel podal opožděně jen proto, že se řídil nesprávným poučením kárného senátu.

Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.

Podle § 39 odst. 1 správního řádu správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být

ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.

Podle § 93 odst. 1 správního řádu jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části.

Podle § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud předně zdůrazňuje, že v případě kárného řízení vedeného proti notáři se jedná o správní řízení, na které vedle úpravy obsažené v notářském řádu a kárném řádu subsidiárně dopadají též příslušná ustanovení správního řádu.

Námítka, v níž žalobce vytýká žalovanému nesprávnou formu výzvy k doplnění odvolání, není opodstatněná. Výzva předsedkyně kárného senátu ze dne 16.7.2012 je z materiálního hlediska nepochybně rozhodnutím předsedkyně kárného senátu vydaným podle § 13 odst. 1 kárného řádu, jímž byla žalobci v souladu s § 22 odst. 1 kárného řádu uložena povinnost doplnit ve stanovené lhůtě chybějící odůvodnění jeho odvolání. Skutečnost, že výzva nebyla formálně označena jako „rozhodnutí“ či jako „usnesení“, neměla žádný reálný dopad na právní postavení žalobce. I bez takového označení muselo být žalobci zřejmé, k čemu je danou výzvou vyzýván, tj. co a v jaké lhůtě má podle této výzvy učinit. Formální nedostatek spočívající v neoznačení předmětné výzvy jako rozhodnutí proto není vadou, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Za podstatnou vadu řízení, v důsledku které byl žalobce významným způsobem zkrácen na svých procesních právech účastníka kárného řízení, však soud považuje absenci poučení žalobce o následcích nevyhovění výzvě předsedkyně kárného senátu ze dne 16.7.2012 ve stanovené lhůtě. Jednou ze základních povinností správních orgánů je povinnost informovat a poučit dotčené osoby o jejich procesních právech a povinnostech takovým způsobem, aby tyto nebyly v důsledku jejich neznalosti poškozeny. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2011 č.j. 2 As 99/2010 – 67, na který při jednání před soudem poukázala právní zástupkyně žalobce, soud mj. poznamenal, že *povinnost správního orgánu vyzvat podatele k odstranění vad je spjata s uplatněním zásady poučovací. Pokud se na odvolací řízení subsidiárně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu (§ 93 odst. 1 správního řádu), potom konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací je povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatků podání ve lhůtě (přiměřeně) stanovené pro jejich odstranění (viz § 45 odst. 2 správního řádu).* Zásadu poučovací Nejvyšší správní soud v témže rozsudku označil za těžiště zákonných pravidel správního procesu.

Obecnou poučovací povinnost zakotvuje správní řád v ustanovení § 4 odst. 2, v němž stanoví i podmínky, za nichž je nezbytné vyhovět poučovací povinnosti, a to je-li to (i) vzhledem k povaze úkonu a (ii) osobním poměrům dotčené osoby potřebné. V rozsudku ze dne 7.10.2015 č.j. 9 As 27/2015 – 59 Nejvyšší správní soud dovodil, že není potřeba poučovat o následcích neodstranění vad odvolání spočívajících v absenci odvolacích důvodů takového odvolatele - pachatele přestupku, který je v řízení zastoupen obecným zmocněncem majícím

bohaté zkušenosti se zastupováním osob v přestupkovém řízení, neboť takový zástupce je nesporně znalý následků, které mohou nastat v případě nevyhovění výzvě k doplnění odvolání. Nyní projednávaná věc se však od případu posuzovaného Nejvyšším správním soudem ve zmíněném rozsudku ztatečně odlišuje. První podstatným rozdílem je skutečnost, že žalobce nebyl v průběhu kárného řízení nikým zastoupen. Druhým, neméně významným rozdílem pak je charakter samotného správního, tedy v tomto případě kárného řízení. Soud dává za pravdu žalobci, že kárné řízení není obvyklým druhem řízení, jehož by se žalobce, byť je notářem, a tudíž osobou právně vzdělanou, často účastnil. Procesní pravidla kárného řízení stanovaná kárným řádem proto žalobci, ač se jedná o notáře, nemusela být detailně známa. Bylo proto povinností předsedkyně kárného senátu poučit žalobce ve výzvě ze dne 16.7.2012 o následcích spojených s nevyhověním této výzvě ve stanovené lhůtě, a to i s ohledem na význam, který pro další průběh odvolacího kárného řízení měla povaha úkonu spočívajícího v doplnění odůvodnění odvolání, a s přihlédnutím k zásadnímu procesnímu důsledku, který ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) kárného řádu spojuje s neodůvodněním odvolání ve stanovené lhůtě. Protože tak předsedkyně kárného senátu neučinila, jednala v rozporu s poučovací zásadou, čímž zkrátila žalobce na jeho procesních právech účastníka kárného řízení. Jak již bylo konstatováno shora, toto pochybení soud považuje za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Soudu nezbylo než přisvědčit též námitce žalobce, že postup žalovaného v souzené věci byl nepřipustně formalistický. Mezi stranami není sporu o tom, že žalobce zmeškal lhůtu k doplnění odvolání o jediný den. To ostatně plyne i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž je konstatováno, že posledním dnem lhůty pro podání odůvodnění odvolání bylo pondělí 30.7.2012, přičemž odůvodnění odvolání bylo žalovanému doručeno dne 31.7.2012, tj. jeden den po uplynutí lhůty. K vydání napadeného rozhodnutí, jímž žalobcovo odvolání podle § 23 odst. 1 písm. c) kárného řádu odmítl pro jeho neodůvodnění ve stanovené lhůtě, však žalovaný přistoupil až dne 20.11.2012, tj. téměř po čtyřech měsících. Po celou tuto dobu přitom již žalovaný měl k dispozici žalobcem doplněné odvolání, a nic mu nebránilo v tom, aby ho věcně projednal a rozhodl o něm.

Smysl a účel ustanovení § 23 odst. 1 písm. c) kárného řádu dle náhledu soudu spočívá v tom, aby byla odmítnuta odvolání, která odvolatelé neodůvodnili, ač k tomu byli předsedou kárného senátu vyzváni a byla jim k tomu stanovena přiměřená lhůta, *jestliže tato situace přetrvává i v době rozhodování odvolacího senátu*. Má-li však odvolací senát v době, kdy o odvolání rozhoduje, k dispozici řádně odůvodněné odvolání, je třeba, aby o něm meritorně rozhodl. Odmítnutí odvolání podle § 23 odst. 1 písm. c) kárného řádu je v takovém případě nepřijatelným formalismem.

Soud v této souvislosti poukazuje na paralelu se situací, kdy účastník (žalobce) zaplatí soudní poplatek za řízení o jím podané žalobě až po uplynutí lhůty, kterou mu soud k tomuto úkonu stanoví. Jestliže soud nevydá usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku do doby, než mu soudní poplatek dojde, později tak již neučiní, přestože by takový postup byl formálně v souladu s díkci ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (lhůtu určenou soudem k zaplacení poplatku žalobce zmeškal, a tato lhůta tedy slovy zákona „marně uplynula“).

Soud závěrem uvádí, že ustanovení § 23 odst. 2 kárného řádu, jím žalobce rovněž argumentoval, na danou věc vůbec nedopadá. Toto ustanovení se týká případů, kdy odvolatel podá odvolání opožděně, protože se řídí nesprávným poučením kárného senátu (ať již

poučením o lhůtě pro podání odvolání či o přípustnosti odvolání vůbec). V souzené věci však byl žalobce o právu podat odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i o lhůtě, ve které tak může učinit, řádně poučen, a své odvolání podal včas.

S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro vytčenou vadu řízení zrušit (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, jsou tvořeny těmito položkami: 1. zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč, 2. odměnou za právní zastoupení žalobce advokátkou, a to za celkem tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání soudu), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013), a dále třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006), 3. cestovným advokátky ve výši 1.460,40 Kč za jízdu z Hradce Králové do Prahy a zpět, celkem 232 km, vozidlem Honda CR-V reg. zn. 4H05870 při náhradě 3,80 Kč/1 km, průměrné spotřebě vozidla na 100 km dle technického průkazu ve výši 8,4 litru a při průměrné ceně pohonných hmot 29,70 Kč za litr (dle vyhl. č. 385/2015 Sb., a podle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.), 4. náhradou za promeškaný čas advokátky za cestu k jednání u soudu a zpět v trvání 8 půlhodin á 100,- Kč, celkem tedy 800,- Kč (§ 14 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), 5. částkou 2.616,70 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze 27. dubna 2016

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková